

кыя родъ, едны да спасе, и да си покаже милость-тж, а други да положи подъ заслужвано-то имъ наказаніе, та да си изяви и наказателнж-тж правдж. Основа-та на това избиране единственно ся заключава въ прѣмъдро-то Божіе произволеніе, безъ най-малко-то отношеніе камъ чело-вѣческж-тж вѣрж, коя-то тжй сжще е Божій даръ. Ако е казано: че Богъ иска сичкы-ти хора да ся спасхтъ, то значи, че само сичкы-ти прѣдизбрани иска Той. И както отхвърлени-ти съ никакъвъ начинъ не могхтъ да усвоятъ за себе си благодать-тж, тжй и прѣдизбрани-ти не могхтъ никакъ да ѳ противустоятъ. По тжзи причинж, като единственъ вѣренъ признакъ на това, дѣто извѣстный чело-вѣкъ е прѣдизбранъ, ни служи непрѣрывно-то му пребываніе въ благодать-тж. — Въ Южнж Галлїж цѣло богословско училище ся не задоволило отъ това Августиново за прѣдопрѣдленіе-то ученіе, и приписвало на чело-вѣческж-тж свободж едно извѣстно до нѣидѣ съдѣйствіе при негово-то повѣрваніе. Въ чело-то на това училище стоялъ Прѣп. Иванъ Кассианъ, Марселскый игуменъ и ученикъ на Св. Ивана Златоуста, затова привърженици-ти му ся нарѣкли Полупелагіани или Марселиани. Тѣ ако и да си допускатъ свръзскж-тж на причинж-тж помежду всеобщж-тж грѣховность и грѣхопаденіе-то на Адама, нѣ пакъ учили, че чрѣзъ грѣхопаденіе-то му свобода-та воля камъ-то добро-то въ хора-та само ослабнжла, а не ся е съвсѣмъ искоренила, и не ослабнжла чякъ до тоя степенъ, какво-то да не могхтъ вече да стигнхтъ до спасеніе-то и да прѣбывавать въ него. По тѣхно-то мнѣніе, начяло-то на вѣрж-тж собственно си завися отъ чело-вѣка, отъ благодать-тж пжкъ — само утвърдяваніе-то и прѣуспѣваніе-то му въ неж и добры-ты дѣла. Тжй-сжще и по-подирне-то му слѣдъ това, чякъ докрай животъ, прѣбываніе въ вѣрж-тж завися отъ него, а не пакъ отъ благодать-тж. Това тѣхно ученіе ся оборило най-напрѣдъ отъ Бл. Августина, а послѣ — и отъ Проспера, Фулгенція и Целестина, Папж Римскый. И подиръ сто годишнж борбж чякъ было осждено и тжржественно на двата помѣстны Сѣбора, Оранскыя (529 г.) и Валенскыя (530 г.), и ся доказало и утвърдило на тѣхъ, че начяло-то на вѣрж-тж е плодъ на благодать-тж; че свободно дарувана-та благодать прѣдшествува на сякж едик работж, кож-то прави чело-вѣкъ; че възродени-ти, като избрани имжтъ нуждъ отъ божественнж-тж благодать, за да прѣбывать въ спасеніе-то.

§. 50. Исторія на четвъртыя Вселенскы сѣборъ.

Евтихїй, единъ отъ Цариградскы-ты Архимандриты, ся заловилъ да обори ужъ Несторія, па самичькъ испаднжлъ въ друго заблужденіе, и зѣлъ да учи, че чело-вѣчество-то на І. Христа ужъ ся погълнжло отъ Божество-то му съвсѣмъ, та заради това въ Него треба да ся признава само едно естество — Божеско. Цариградскый Патриархъ Флавианъ събралъ тогава мѣстенъ Сѣборъ и го осждилъ; нѣ той си намѣрилъ бранители въ двора и при Александрийскыя Патриархъ Диоскора, кой-то домогванъ отъ безусловно-то прѣобладаваніе на Истокъ, явно му зѣлъ странж-тж, и поискалъ да